

[Anker Lau.]

nu arbejder med en hel fornyelse af loven, at det virkelig er en revision, der er tale om i dette udvalg, og ikke blot en enkelt ændring som den, der her er foreslået.

Det er også almindeligt bekendt, at erhvervene og deres organisationer i høj grad er interesseret i denne sag, og at der mange steder ud fra ønsket om at fremme eksporten arbejdes med nye tanker. Også mit parti tænker nye tanker på dette område, tanker, som har fundet udtryk i den fællesudtalelse vedrørende den økonomiske politik, som mit parti og det konservative folkeparti for nylig har offentliggjort. Man arbejder her med tanker om en selvejende institution med en vis garantikapital, som skulle administreres af erhvervene. Man gør det ud fra den betragtning, at det ville være den mest rationelle ordning, en ordning, der gav mindst omsvøb og mindst administration. Det er tanker, som jeg mener må indgå i drøftelserne vedrørende hele denne sag.

Ved lovens behandling sidste år stillede mit parti og det konservative folkeparti ud fra de forudsætninger, som dengang forelå, forslag om en reduktion af den da foreslåede beløbsramme, ligesom vi foreslog, at de direkte udlån til industri- og håndværksvirksomheder skulle udgå af denne lov. Vi er interesseret i gennem et udvalgsarbejde at få oplysninger om, hvorledes udviklingen siden har formet sig, ikke sådan et generelt tal som det, der er nævnt i fremsættelsestalen, men på de forskellige områder, til de forskellige formål, som loven nu engang omfatter, for at man kan danne sig et billede af, hvordan loven virkelig udnyttes. Vor stilling til beløbsrammen vil derfor afhænge af de oplysninger, vi får. Vi er også interesseret i at høre lidt om det siddende udvalgs arbejde og især om den retning, dette arbejde har. Vi er i det hele taget interesseret i selve problemet, men må forbeholde os at stille ændringsforslag, efterhånden som sagen bliver behandlet, ud fra de synspunkter, jeg tidligere har gjort gældende.

Weikop: Det foreliggende lovforslag er, som den ærede socialdemokratiske ordfører (Hans Rasmussen) allerede har sagt det, meget enkelt og lille, selv om det er et stort beløb, det drejer sig om, nemlig 300 mill. kr. i forhøjelse af eksportgarantierne. Lad mig

sige straks, at vi også fra konservativ side i høj grad er interesseret i at støtte alle bestræbelser for at fremme eksporten, men spørgsmålet er blot måden, det skal gøres på. Den måde, som vi har anvendt ved denne lovgivning igennem mange år, har været den enkle, at det har været staten, som har ydet en sådan garanti.

Der er gennem disse år høstet mange erfaringer, og disse såvel som de oplysninger, vi fik, da loven sidst var til behandling — jeg tror, det var i maj i år — og den principielle stilling til en sådan lovgivning, mit parti og venstre har — den er jo almindelig kendt — nemlig at staten ikke skal påtage sig opgaver, som kan løses uden statens medvirken, gør, at jeg er enig med det ærede medlem hr. Anker Lau i, at tiden nu er inde til både at undersøge og overveje, om statens eksportgaranti ikke bør afløses af en af erhvervene selv etableret eksportgarantiordning eller et erhvervenes eksportgarantiinstitut. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen var netop inde på denne betragtning og nævnte, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde været inde på, at det jo ikke var alle økonomiske interesser, der kunne varetages af erhvervene, men at der til gengæld var mange, der kunne det. Jeg forstod også på det ærede medlem, at man i nogle tilfælde kunne tænke sig en vis kombination.

Så vidt jeg kan se, vil det allerede nu være muligt at tilvejebringe et økonomisk grundlag for, at staten ophører med den virksomhed, som den nu har øvet gennem flere år med hensyn til eksportgaranti. I kreditfonden er der formentlig en 15-16 mill. kr. I maj, da vi sidst drøftede dette spørgsmål, var der, så vidt jeg husker, 14 mill. kr. Disse 15-16 mill. kr. er jo betalt af eksportørerne som risikopræmie, de er til stede, efter at man i årenes løb har afholdt tab og administrationsomkostninger. Der er formentlig ikke noget i vejen for, at dette beløb kan gå ind i et selvstændigt institut, garantifonden, eller hvad man nu vil kalde det, således at staten ikke i samme omfang som tidligere behøver at garantere for eksportkreditterne. Når alt kommer til alt, er disse penge, hvad enten det nu drejer sig om 14, 15 eller 16 mill. kr., jo midler, der alene bør være til rådighed for at dække de tab, der eventuelt kan opstå ved eksport-